

κι' ἐπιτήδεις ὁ πιθηρός ἐπήγες 'στὴν Δανίαν
νὰ κουβαλήσῃ ἀπ' ἐκεί τὴν προικὰ μετρητὴν.

Τοιαῦτα μετὰ κομπασμοῦ, καὶ προπετείας γαῖουρου
πρὸς τοὺς κατοίκους ἔλεγε τῆς νιᾶς Ἐπιδαύρου,
κι' εἶναι ὁ μόνος Ἵπουργός αὐτοῦ τοῦ Ἵπουργεῖου,
ποῦ θὰ συνδέσῃ τὸν λαὸν μετὰ τοῦ Γεωργίου.

Πρὸς δὲ κι' ὁ ἀντιπρόσωπος ὁ καὶ δικαστικός,
Χαρμπούρης ὁ πολυγλωσσος κι' ἀνὴρ ἰκκηντρικός,
ἐκάλεσε τοὺς ἰκλογεῖς μὲ κωδωνοκρουσίαι,
κι' ὅταν αὐτοὶ προσέτρεξαν ἔμπρὸς 'στὴν Ἐκκλησίαν
τοὺς ἔλεγεν ὁ Ἵπουργός πῶς εἶναι ὅ θυμαῖσιον
καὶ στίεται 'ψηλὰ 'ψηλὰ ὡς 'στὸ κωδωνοστάσιον.

'Ἐταὶ ὠμίλει δι' αὐτόν, ποῦ ἡ χρυσὴ τοῦ μοῖρα
μέλλον εὐρύ τοῦ ἵνους καὶ σταῖον λαμπρόν,
ἐνθ' γὰρ τὰ ὀνόματα τοῦ Ρίτσου καὶ τοῦ Λύρα
συχνὰ μετεχειρίζετο τὴν λέξιν τοῦ Καμπρών.

'Ὅμως ὁ ρέκτης Ἵπουργός ἐν ἄλλῃ τῇ σπουδῇ
τάποκρηττεῖ δι' αὐτὰ ὡς ψεύδῃ ἀναιδῇ,
Ὀὐχ' ἦντον καὶ τοὺς μὲν καὶ δὲ ποσῶς δὲν αἰκίω,
μηδὲ πιστεύω εἰς αὐτοῦ κι' ἐκείνου ἱστορίας,
εἰς μάτην δὲ θὰ καρτεροῦν νὰ πάρουν μερικὸ
κι' οἱ κάτοικοι τῆς Λιμηρᾶς 'στὴν προικὰ τῆς Μαρίας.

'Ἐν γίνεαι δέ, κυρία μου, σὰς βεβαίω συντόμως
πῶς διεξήχθ' ἡ ἰκλογία ἐκάστου παρανόμως.
Μὴ τὰς ἰνστάσεις τὰς πολλὰς ὁ κόμος θ' ἀπερῆσῃ,
καὶ τότε μόνον ἰκλογαὶ θὰ γίνουσι ἀληθείαι,
ὅταν ρητῶς καὶ καθαρὰ τὸ Σύνταγμα ἴδῃσιν
πῶς Βουλευφόρος γίνεται πᾶς Ἕλλην ἰκτιθεῖς.

Καὶ τώρα πῶς σὰς φαίνεται τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
καθὼς κι' ὁ περονόσορος ὁ τῶν σταριδαμπέλων;
νομίζετε πῶς τὸ κακὸν τῆς νόσου θὰ περάσῃ,
ἢ ὅτι 'στὰ χρωῖγράρα κι' αὐτὸ θὰ ἐπιδράσῃ;
ἐν τούτοις δὲν σὰς φαίνεται πῶς εἶναι παρά νόμον
κι' ὁ χαλασμός τῶν πλατειῶν ὑπὸ τροχιδορόμων;

'Ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος δὲν χωρατεῖται ἐξόλου,
εἶν' ἕνας Πιτ ἀλλοτριώτικος μὲ πείσμα τοῦ διαβόλου,
κι' ὅταν Τριπολιτωστικό τοῦ ἔρχεται μπουρίνι
θελεῖ νὰ κάμῃ κάθε τί καθὼς αὐτὸς τὸ κρίνει,
καὶ στέλλει χωροφύλακας, κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
καὶ μὰς χαλᾶ τὸ Σύνταγμα μὲ τοὺς τροχιδορόμους.

Δὲν εἶναι παιζὲ γίλας καὶ μὰς 'στὰ ὅλα ρίχνει,
νὰ μὰς ἀφήσῃ προσπαθεῖ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἴχνη,
ἀν δὲ εἰς ὅρας ἰκλογῶν κρατῶν τὴν πολιτείαν
ἠσπᾶσαι τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Συντάγματος θὰ ἔλθουν τὴν πλατείαν
πῶς τὴν ἔξετραχίσε μὲ τοὺς τροχιδορόμους.

Καὶ τῶρ' ἀρχίζει ὅπως πρὶν τὸ φοβερὸν αὐλάκωμα
καὶ βάρβαρον πρὸς καὶ σκούντημα καὶ σπρώξιμο καὶ πλάκωμα,
κι' ἀνάμνησις παντοτινῆ τοῦ Πιτ Κωνσταντοπούλου,
ἵνὸς οὐρανιζόμενος τοῦ Στέμματος Συμβούλου,

ποῦ ἦτον εἰς τὸ πείσμα τοῦ καμῆλ' ἀληθινῆ
καθὼς αὐτὴν ποῦ ἔφρασαν κι' ἔδω Ἀφρικανῶν.

'Ἄλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ, φιλότατη παραμάννα,
πολύ συχνὰ νὰ ἐρχοσθε σὰν κόμ' ἰλ φὲ κυρία,
νὰ πέρωμεν τὰ τμήματα τῶν ἰκλογῶν πᾶσαν
κι' ἰνστάσεων ν' ἀκούωμεν παράπανα μυρία.

Εἰπῆτε δὲ παρακαλῶ, χωρὶς νὰ λείψ' ἡμέρα,
κι' εἰς ἄλλας συναδελφους σὰς νὰ ἐρχωντ' ἔδω πέρα
μὲ τᾶσπρα τὰ φαχίλια των καὶ μὲ τοὺς κεκρυφάλους
νὰ βλέπωμεν τοὺς κάλπους των, τοὺς ὄρους, τοὺς ὄρλους.
Τὰς παραμάννας πάντοτε κι' ἡγάπησα κι' ἡγάπων,
ἐφ' ᾧ καὶ μίνα δοῦλας σὰς καὶ ταπεινὸς θεράπων.

Φ.— Ἐγὼ πηγαῖνα, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ γάνω . . .
ἐκάμα τὴν προσφρόνησιν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀναχωροῦν συγχρόνως
καὶ τραγουδοῦν κι' οἱ δῶο μαζὶ καὶ μέσα βράζει πόνος.)

Μιὰ παραμάνν' ἀντάμωσα, μιὰ ζηλειμένη κ ὀ ρ η . . .
τὴν εἶδα μίσα 'στὴ Βουλῇ
κι' ἦμου ἀλάλητο ποῦλι
κι' ἀμούστακο ἀγόρι.

Μιὰ μέρα ποῦ καθόμαστε 'ψηλὰ 'στὸ θεωρεῖο
Μάρω, τῆς λέγω προπετῆς,
θὰ ἰκτιθῶ γιὰ Βουλευτῆς
καὶ θὰ γενῶ θῆριο.

'Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἀρπάξε καὶ τὸ γλυκὸ τῆς στόμα
μοῦ εἶπε πῶς γιὰ συλλογαῖς,
γιὰ νταβατουρία κι' ἰκλογαῖς
εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα κι' ἐπιλαχὼν ἐδῶθικα πέρα πέρα . . .
τὰ λόγια τῆς δὲν λησμονῶ
κι' ὅλο μ' ἰνστάσεις κοπανῶ
καθουροῖστέον ἀέρα.

Καὶ ὄλιγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Ἐπὶ χρυσῇ, ποιήματα μὲ μουσικὴν γλυκείαν,
κατάλληλα εἰς τὴν μερὰν τῶν Παίδων ἡλικίαν,
τοῦ Κωνσταντοῦ ἀγαλλομὰ πολυτῶν βιβλίων,
τοῦ Πυθαγόρα τὰ σοφὰ διδάγματα ἡγέλειον.

Σενομανία, Ἀσκαρῆ κανονία κωμῶδια
εἰς μίαν πρῆξιν μοναχ' ἑλπίαι Ἀσκανῶν,
ἔσσι καὶ χέρσις κομῆσι μεγάλη ἀρεμία
καὶ δεκαπενταελλασαὶ μὲ πρὶν ἀριμονῶν.

Οἱ ράπτει Ἀθωνοῦποιοι ἔφρασαν χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα κλημῆρας,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ σερμοῦ μοναχικῆ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνειν κακορῶστωνος καὶ βγαίνειν εἰρημῶν.
'Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθίνας σὰς τὸ εἶπει
πᾶς τοῦτο νὰ παραβῆται δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
τεχνίται ἀπαρμυλλοὶ ἀμφοτέρου ὅμοι
καὶ γλαστοὶ σὰς καρτερῶν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού.